

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/233/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6416209702
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 12. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ama Odalošová
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2018:6416209702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Amy Odalošovej a členov senátu JUDr. Petra Kvietka a JUDr. Ivici Hanuskovej, v právnej veci žalobcu: Prvá stavebná sporiteľňa, a.s., IČO: 31 335 004, so sídlom Bajkalská 30, 829 48 Bratislava, proti žalovaným: 1/ O. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XXXX, XXX XX Z. P., korešpondenčná adresa I. XXX/XX, XXX XX J. nad I., 2/ Q. M., nar. XX.XX.XXXX, bytom I. XXX/XX, XXX XX J. nad I., o zaplatenie 15.019,39 € s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 4Csp/59/2016-65 zo dňa 08. 11. 2017, takto

rozhodol:

- I. Rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom č.k. 4Csp/59/2016-65 zo dňa 08. 11. 2017 v napadnutom II. výroku, ktorým súd vo zvyšnej časti žalobu zamietol a závislom výroku o náhrade trov konania potvrdzuje, p o t v r d z u j e.
- II. V ostatnej odvolaní nenapadnutej časti zostáva rozsudok súdu prvej inštancie nedotknutý.
- III. Žalovaným 1./2/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovaných v 1/ a 2/ rade zaviazal spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu 15 019,39 € s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 15 019,39 € od 19.02.2016 do zaplatenia, všetko v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku (I. výrok). Vo zvyšnej časti súd prvej inštancie žalobu zamietol (II. výrok) a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v 1/ rade a žalovanému v 2/ rade v rozsahu 100 % (III. výrok).

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že mal preukázané, že žalobca uzatvoril so žalovanými Zmluvu o stavebnom sporení a následne Zmluvu o úvere dňa 29.04.2013, v zmysle ktorej im poskytol medziúver vo výške 15 600,-€ s tým, že celková čiastka medziúveru, ktorú mali žalovaní zaplatiť predstavovala sumu 41 358,07 €. Žalovaní boli povinní splácať mesačné splátky vo výške 112,91 € po dobu 115 mesiacov. Úroková sadzba bola dohodnutá vo výške 4,75 % ročne, doba trvania úveru 30 rokov, konečná splatnosť do 15.04.2043. Žalovaní porušili zmluvné povinnosti tým, že napriek písomnej výzve nedoplatili odúčtované finančné prostriedky, čím sa dostali do omeškania. Žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru dňa 18.02.2016 po tom, čo žalovaní nereagovali na dopltenie omeškaných splátok. S poukazom na účastníkov zmluvy, že žalobca uzavrel zmluvu v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti so žalovanými ako fyzickými osobami, ktoré nekonali v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti, mal súd prvej inštancie potvrdené, že sa jedná o spotrebiteľskú zmluvu. Právne vzťahy strán v tomto konaní sa preto musia posudzovať primárne podľa zákona o ochrane spotrebiteľov a v prípade, ak tento zákon neupravuje niektorú otázku, nastupuje právna úprava spotrebiteľského práva v širšom zmysle slova podľa Občianskeho zákonníka. V prejednávanej spore je nepochybné, že strany sporu uzatvorili spotrebiteľskú zmluvu, v ktorej súd prvej inštancie nezistil žiadne neprijateľné podmienky a rovnako konštatuje, že žalobca si svoje povinnosti

vyplývajúce zo zmluvy plnil a žalovaní porušili zmluvné povinnosti tým, že prestali riadne a včas splácať splátky medziúveru, ako aj pravidelné mesačné splátky na účet stavebného sporenia do pridelenia cieľovej sumy. Dlžná suma ku dňu vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru predstavovala istinu vo výške 15 019,39 €, po započítaní vkladov zo sporenia na čiastočné vyrovnanie medziúveru, súd prvej inštancie v tejto časti žalobe vyhovel.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmysle právnej úpravy je potrebné odlišovať zmluvné úroky od úrokov z omeškania, na ktoré vzniká veriteľovi právo zo zákona. Žalobcovi patria do zosplatnenia úveru úroky z úveru a po zosplatnení už žalobcovi patria iba úroky z omeškania. V danej právnej veci žalobca pristúpil k zosplatneniu celého úveru ku dňu 18.02.2016, teda týmto dňom sa stal splatný celý úver, zo strany žalobcu došlo k určaniu lehoty predčasnej konečnej splatnosti úveru a preto žalobcovi vznikol nárok na úroky z úveru iba do dňa 18.02.2016, potom už nastupuje režim platenia úrokov z omeškania a iných nárokov z porušenia práva. Z uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Obo 143/98 vyplýva, že dohodnuté úroky (zmluvné úroky) z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. V tejto súvislosti súd prvej inštancie považoval za potrebné poukázať aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky IV. ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012, z ktorého vyplýva, že Ústavný súd SR súhlasil s názorom odvolacieho a prvoinštančného súdu, podľa ktorého veriteľovi patria úroky len do splatnosti dlhu, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť iba úroky z omeškania. Pokiaľ žalobca uplatnil úrok za úver vo výške 6,59 % ročne zo sumy 15 019,39 € od 16.02.2016 do zaplatenia (t.j. po splatnosti zostatku úveru s prísľušenstvom), súd prvej inštancie v tejto časti žalobu zamietol.

4. Na záver súd prvej inštancie uviedol, že keďže žalovaní 1/ a 2/ nezaplatili svoj dlh riadne a včas, dostali sa do omeškania a žalobcovi tak vzniklo právo na úroky z omeškania zo sumy priznanej súdom. Súd prvej inštancie priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 5,05 % ročne zo sumy 15 019,39 € od 19.02.2016 (deň nasledujúci po vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru) do zaplatenia, pretože takto priznaný úrok z omeškania je v súlade s § 517 Občianskeho zákonníka v spojení s ustanovením § 3 ods. 1 Nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z..

5. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný (neúspešný bol len v časti prísľušenstva) priznal plnú náhradu trov konania vo výške 100 %.

6. Proti rozsudku v časti, ktorým bola žaloba zamietnutá čo do úroku z úveru 6,59 % ročne zo sumy 15 019,39 Eur od 19.02.2016 do zaplatenia, podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca. V odvolaní namietal inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie a žiadal, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil tak, že žalobe vyhovie v celom rozsahu.

7. V odvolaní žalobca uviedol, že zmluva o úvere je upravená v § 497 Obchodného zákonníka. Aj keď súd posúdil zmluvu o úvere ako spotrebiteľskú, je nevyhnutné na ňu aplikovať aj ustanovenia § 497 a nasl. Obchodného zákonníka. Úrok je odplata za dočasné prenechanie finančných prostriedkov od ich poskytnutia do ich vrátenia. Žalobca poukázal aj na ust. § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka. Dlžník je teda povinný s vrátením poskytnutého úveru zaplatiť aj dojednané úroky a to do dňa úplného vrátenia poskytnutých prostriedkov. Analogicky túto povinnosť možno vyložiť z ustanovenia § 503 ods. 3 Obchodného zákonníka, podľa ktorého ak dlžník vráti peňažné prostriedky skôr, než bolo dohodnuté, je povinný platiť úroky len do momentu vrátenia peňažných prostriedkov. Podľa názoru žalobcu je teda nepochybné, že povinnosť dlžníka platiť dohodnutý úrok za úver zaniká až úplným vrátením poskytnutých finančných prostriedkov. V prípade, ak by porušením povinnosti dlžníka, v dôsledku ktorého žalobca pohľadávku zosplatnil, zanikol veriteľov nárok na zaplatenie úrokov za úver, dlžník by prakticky porušením povinnosti získal pre neho výhodnejšie postavenie, nakoľko by sa „zbavil“ povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie. Podľa názoru žalobcu je akékoľvek konanie, ktoré porušuje povinnosť a spôsobuje tým výhodu v rozpore s dobrými mravmi a bez pochyby je v rozpore s účelom právnych predpisov vzťahujúcich sa na daný právny vzťah. Tento postup je aj v súlade s § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého má veriteľ právo požadovať od dlžníka popri plnení úroky z omeškania. Žalobca mal za to, že ustanovenia Občianskeho zákonníka nevyklúčujú nárok na dohodnutý úrok aj po zosplatnení pohľadávky. Poukázal na uznesenia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.

43Cob/239/2015 zo dňa 28.01.2015, sp. zn. 41Cob/403/2015 zo dňa 16.12.2015, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 4Cob/5/2016 zo dňa 30.03.2016 a Krajského súdu v Prešove sp. zn. 5Co/ 412/2015 zo dňa 13.10.2016. K uzneseniu Ústavnému súdu SR sp. zn. I.ÚS 476/2012-14 zo dňa 18.09.2012 žalobca uviedol, že súd sa nevenoval hmotnoprávnej stránke sporu. ÚS SR konštatoval, že postupom všeobecných súdov nedošlo k porušeniu práva na súdnu ochranu.

8. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací preskúmal napadnutý výrok rozsudku súdu prvej inštancie ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo podľa ustanovenia § 379 CSP a § 380 CSP, prejednal vec bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku, ktorým bola žaloba vo zvyšnej časti zamietnutá je potrebné ako vecne správny potvrdiť podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

10. Žalobca síce deklaroval vo svojom odvolaní odvolacie dôvody spočívajúce v inej vade, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a nesprávnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. d/ a h/ CSP), avšak z hľadiska jeho obsahu je zrejmé, že namieta len nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

11. Nesprávne právne posúdenie veci je spôsobilým odvolacím dôvodom vtedy, keď súd prvej inštancie aplikuje na zistený skutkový stav nesprávny právny predpis a tiež vtedy, keď síce aplikuje správny právny predpis, avšak tento nesprávne interpretuje.

12. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením, vo vzťahu k čomu poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia vzťahujúceho sa k veci samej, v ktorom sa súd prvej inštancie vysporiadal so všetkými podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v prvoinštančnom konaní, s ktorým odôvodnením v týchto častiach, sa odvolací súd identifikuje (§ 387 ods. 2 CSP).

13. Na zdôraznenie správnosti dôvodov uvedených v rozhodnutí súdu prvej inštancie uvádza odvolací súd nasledovné skutočnosti.

14. Odvolateľ v odvolaní odvodzuje svoj nárok z ustanovenia 502 ods. 1, § 503 ods. 3 ObZ.. K uvedenému treba uviesť, že z hypotézy normy nevyplýva do kedy je dlžník povinný platiť úroky v prípade zosplatnenia úveru. Z § 503 ods. 3 ObZ možno vyvodiť, len to, že upravuje úplne odlišný vzťah a síce situáciu, keď dlžník vráti poskytnuté peňažné prostriedky pred dobou určenou v zmluve, teda právna norma neupravuje situáciu po zosplatnení úveru veriteľom. Ani ustanovenie § 503 ods. 1 ObZ nerieši otázku za aké obdobie sa platia úroky.

15. Dohodnuté úroky sú cenou za oprávnenie užívať veriteľov kapitál počas dohodnutej doby. Keďže ale po zosplatnení úveru dlžník už toto oprávnenie nemá, nemôže byť povinný zaň platiť. Odvolací súd udáva, že splácanie úveru v splátkach na strane veriteľa vyvoláva stav, že požičaná suma istiny sa iba postupne (v splátkach) vracia a spláca, a za tento stav (poskytnutia lehoty na postupné splácanie) patrí veriteľovi úrok. Úrok preto predstavuje jednoducho povedané cenu peňazí v zmysle ceny obetovanej príležitosti veriteľa, ktorý tým, že nemá istinu úveru k dispozícii, nemôže s touto nakladať a produkovať zisk. Absentujúci zisk pokrýva veriteľovi práve úrok splácaný spolu v rámci splátky úveru v režime dojednaného záväzku. Iný stav je však príznačný pre predčasné a mimoriadne zosplatnenie úveru, kde veriteľovi vzniká nárok na jednorazové vrátenie požičanej istiny úveru, vrátane úrokov kapitalizovaných ku dňu zosplatnenia úveru. V tomto prípade svojím právnym úkonom veriteľ navodzuje stav, v ktorom má právo získať okamžite späť celú sumu požičaných peňažných prostriedkov, v dôsledku čoho na jeho strane odpadá obmedzenie jeho práva na dispozíciu s istinou úveru, a tým obmedzenie obchodovania s peniazmi, ktoré už dlžník nemá právo vrátiť v režime výhody splátok. Práve v tomto spočíva ekonomická podstata straty nároku veriteľa na úroky za požičanie peňažných prostriedkov spotrebiteľa. Logicky tak nastupuje stav, v ktorom by mal mať veriteľ záujem a vyvinúť úsilie smerujúce k skorému vráteniu peňažných prostriedkov a právny poriadok mu po mimoriadnom zosplatnení úveru poskytuje viaceré

právne prostriedky vymożenia jednorazovo zosplatnenej pohľadávky (úveru). Ak teda nastal stav, kedy spotrebiteľ už nemá právny titul mať peňažné prostriedky u seba a tieto užívať, niet dôvodu ani na to, aby veriteľ inkasoval úroky, ktoré by mu patrili výhradne za stavu oprávnenej držby prostriedkov spotrebiteľom. V opačnom prípade by bol založený krajne nespravodlivý a ústavne nekomformný stav, kde spotrebiteľ by bol vystavený všetkým sankčným mechanizmom vynútenia povinnosti a plnenia a veriteľ by naďalej inkasoval úroky zo sumy, ktorú by mu spotrebiteľ na výzvu nevrátil. De facto by išlo o právny stav, podľa ktorého by sa popreli účinky veriteľom vyvolanej zmeny obsahu záväzku a veriteľ by úroky inkasoval ako keby k zmene záväzku nedošlo, zatiaľ čo však spotrebiteľovi by neboli garantované nijaké práva, ktoré mu plynuli zo zmluvy pred veriteľom vyvolanou zmenou záväzku. Súd takýto stav v žiadnom prípade nemôže pripustiť, lebo by toleroval založenie hrubej nadvlády dodávateľa voči spotrebiteľovi, a to navyše za stavu, že veriteľ si môže nárokovať a môže sa domôcť jednorazového vrátenia peňažných prostriedkov z majetku spotrebiteľa a nemusí trpieť nijaké obmedzenia užívania svojho majetku podľa uzavretej zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Ak by navyše odvolací súd takúto zmenu justifikoval, podporil by nielen hrubú nadvládu veriteľa, ale zároveň by podporoval aj stav, v ktorom veriteľ nie je nútený vymáhať svoju pohľadávku a odplatné úroky mu majú nahradiť stav jeho potenciálnej nečinnosti, resp. stav nespôsobilosti spotrebiteľa vrátiť požičanú istinu jednorazovo. Jednorazovým zosplatnením vzniká spotrebiteľovi povinnosť jednorazovo vrátiť sumu požičaného úveru, navýšenú o kapitalizované úroky ku dňu zosplatnenia a počnúc prvým dňom omeškania spotrebiteľa ide o protiprávny stav založený sankčným jednostranným predčasným zosplatnením úveru. S protiprávnym stavom sa prirodzene spájajú výhradne sankcie, keďže spotrebiteľ je v omeškani s vrátením uvedenej sumy. Naopak s protiprávnym stavom sa nikdy nebudú spájať odplatné plnenia, ktoré sa spájajú len so stavom *lege artis*. V danom protiprávnom stave patria zmluvným stranám len sankcie a na tento účel je kogentným určujúcim pravidlom § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 a § 3a nar. vl. 87/1995 Z. z.

16. K tvrdeniu odvolateľa v odvolaní, že dlžník získa výhodnejšie postavenie, odvolací súd udáva, že veriteľ pristúpil k zosplatneniu úveru, t. j. vybral si jednu z možností, ktoré mu umožňuje zákon, mohol však využiť iné zákonné prostriedky, napr. ponechať vzťah bez zmeny, odstúpiť od zmluvy ... Na doplnenie odvolací súd uvádza, že pri posudzovaní pozície dlžníka, ktorý by podľa niektorých názorov porušením povinnosti získal výhodnejšie postavenie oproti dlžníkom, ktorí svoje záväzky plnia riadne, nakoľko sa zbavil povinnosti plniť zmluvne dohodnuté plnenie (úroky) je potrebné brať do úvahy aj následok tohto porušenia, ktorým je skoršia ako pôvodne dohodnutá splatnosť celej pohľadávky. Dlžník v tomto prípade síce nemá povinnosť platiť (zmluvné) úroky, na druhej strane stráca výhodu splátok a je povinný zaplatiť celý dlh naraz a skôr, ako bolo pôvodne zjednané. Z pozície veriteľa to znamená, že síce stráca nárok na úroky, ale na druhej strane veriteľ má nárok na zaplatenie celého dlhu naraz bez čakania na jeho úhradu, ako je to v prípade postupného splácania. Otázka rýchleho vymożenia dlhu je spojená s predzmluvnou aktivitou (zisťovanie platby schopnosti klienta) a zabezpečením úveru.

17. Pokiaľ odvolateľ poukazuje na rozhodnutia iných súdov odvolací súd udáva, že s prihliadnutím na čl. 3 základných princípov CSP do pojmu ustálená rozhodovacia prax treba zahrnúť rozhodnutia dovolacieho súdu, Ústavného súdu SR a Európskeho súdu pre ľudské práva, prípadne Súdneho dvora Európskej únie. Rozhodnutia všeobecných súdov pod tento pojem nespádajú. Navyiac v rozhodnutiach, na ktoré žalobca poukazuje súdy riešili iné skutkové okolnosti, keď došlo napr. k odstúpeniu od zmluvy. Odvolací súd poukazuje na rozhodnutia súdov SR, napr. Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 12.05.2015 sp. zn. 16Co/322/2015, alebo rozsudok Krajského súdu v Prešove z 30.06.2015 sp. zn. 6Co/190/2014. Dôležité je poukázať aj na judikatúru, konkrétne rozhodnutie NS SR publikované ako R 59/98, v zmysle ktorého veriteľovi patria dohodnuté zmluvné úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov iba do splatnosti dlhu, v danom prípade do dňa predčasnej splatnosti, následne sa dlžník dostáva do omeškania a je povinný platiť už iba úroky z omeškania (ďalej rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Odo 143/98; rozhodnutie Krajského súdu Prešov sp. zn. 3Co/85/2013). Uvedený názor bol podrobený aj prieskumu ústavnosti, kde uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 18. 09. 2012 č. k. IV. ÚS 476/2012-14 je založené na výklade záveru, že je ústavne akceptovateľné, že po zosplatnení úveru nastupuje režim platenia úrokov z omeškania, a nie už úrokov z úveru.

18. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom II. výroku ako aj závislom III. výroku o trovách konania ako vecne správny podľa § 387 ods.1 CSP potvrdil.

19. Rozsudok súdu prvej inštancie v I. výroku, ponechal nedotknutý bez preskúmania v zmysle § 367 ods. 2 CSP.

20. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaní boli v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešní a vzniklo im proti žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Zo spisu však odvolací súd zistil, že žalovaným žiadne trovy v súvislosti s odvolacím konaním nevznikli, preto im odvolací súd nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

21. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolacieho, pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t.j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).